ЯК ІНОДІ БОРЮТЬСЯ З ЛЕДАРЯМИ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Будь ласка, встаньте... вже пора...

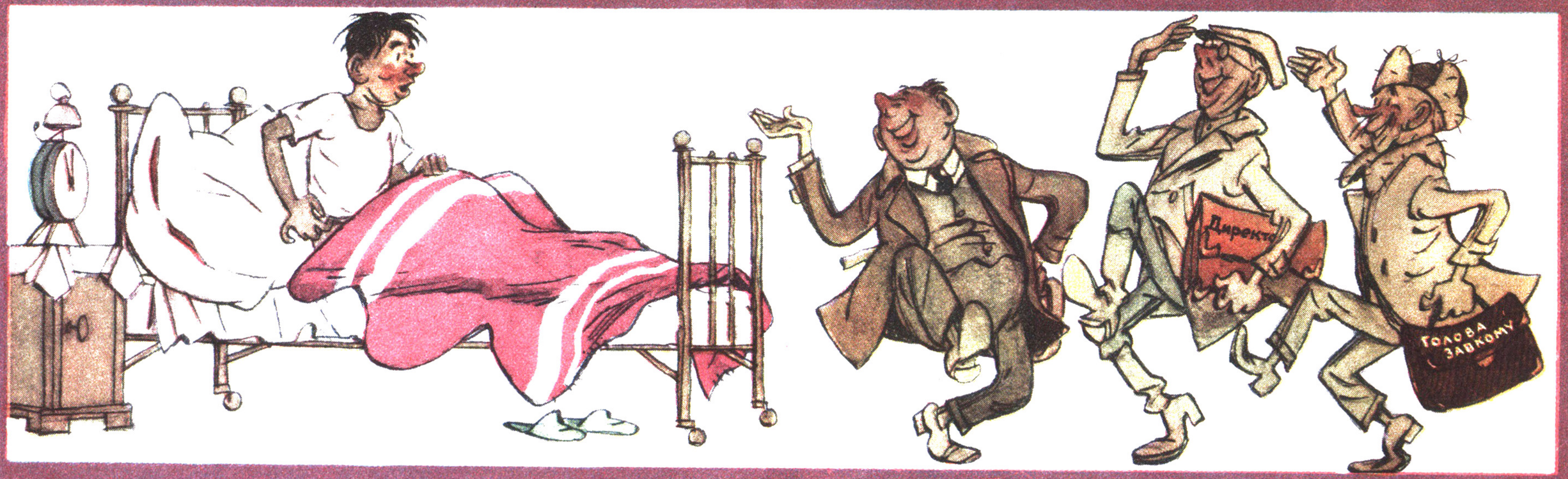

— Він прокидається! Ура!
Помилку визнав чоловік!

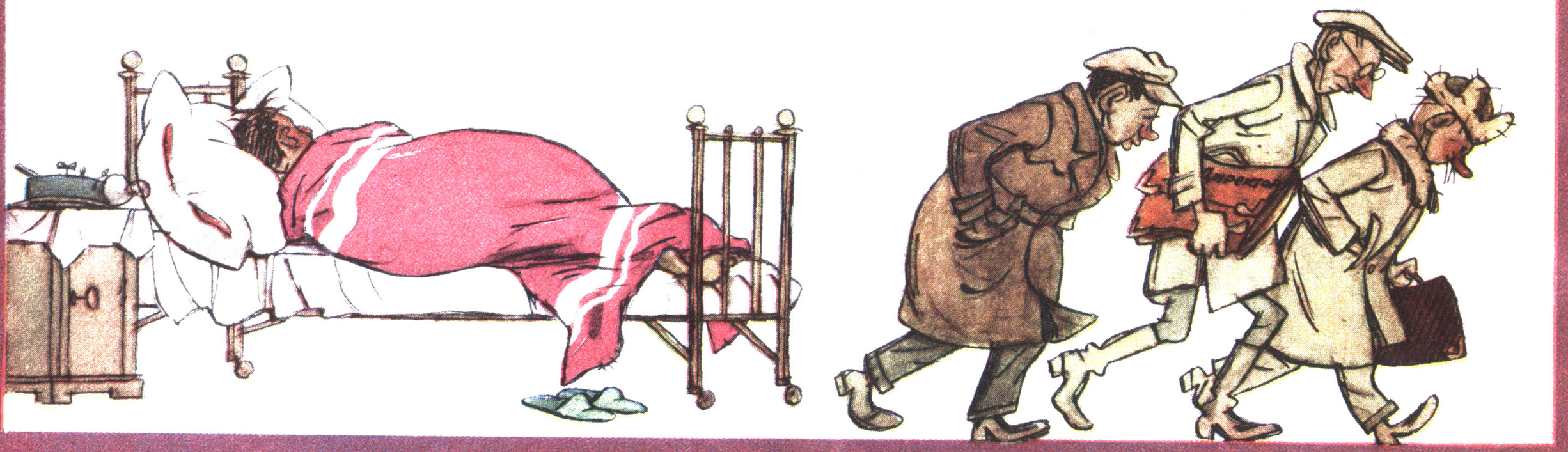

А чоловік — на другий бік!

№ 21 КИЇВ. ЛИСТОПАД 1954 р. РІК ВИДАННЯ XIV ЦІНА 1 КРБ.

Перець

Білорускі гумор

(Журнал «В О Ж Ы К», м. Мінськ)

К і т. — Гавкай же, гавкай! Злодій вівцю вкрав!

С о б а к а. — Хто ж на своїх гавкає? Це ж не вовк, а свій, працівник ферми.

З ВЛАСНОЇ ДЗВІНИЦІ

— Учора колгоспники на зборах кричали: «Який з нашого бригадира господар? Ні бе, ні ме, ні кукуріку!» А в мене, дякувати богові, дома і мекає, і бекає, і кукурікає...

ТАМ, ДЕ ОСУШУЮТЬСЯ БОЛОТА

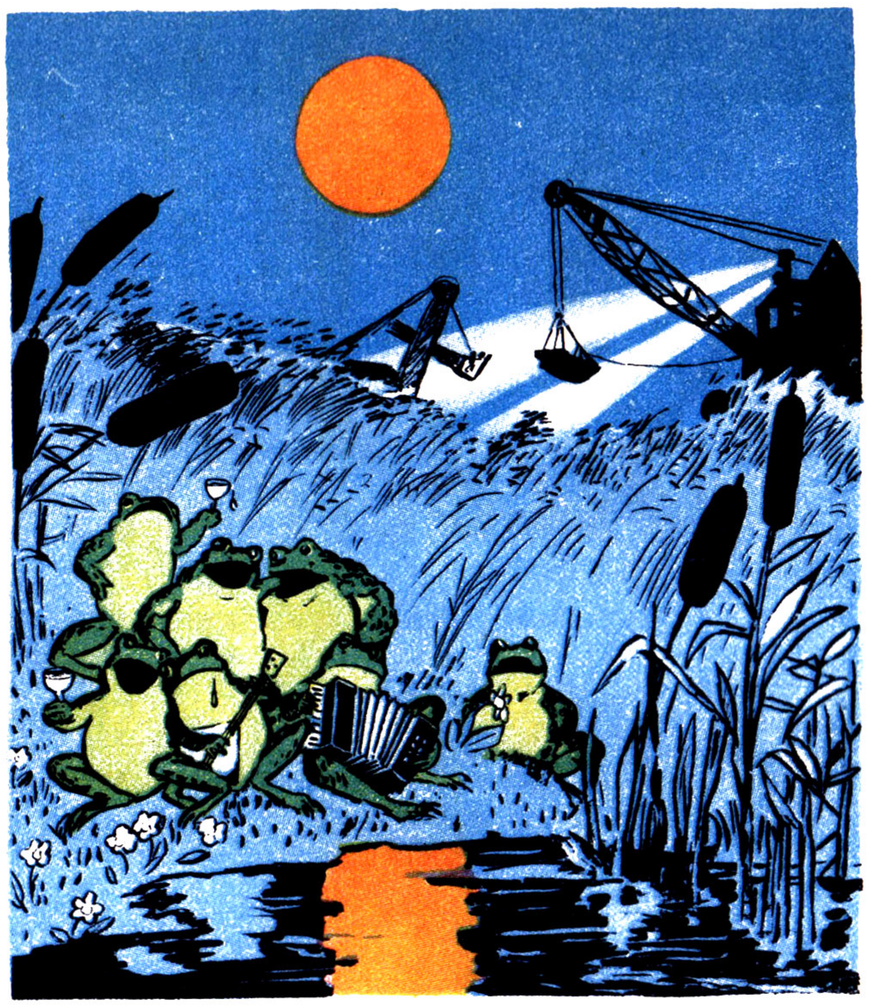

Ж а б и (хором): «Останній нинішній деньочок».

●

Михась КЛИМКОВИЧ

„З ПОЗИЦІЙ СИЛИ“

Напружуючи посинілі жили,
І в хід пускаючи то альт, то бас,
Заморські крикуни «з позицій сили»
Частенько пробують лякати нас.
Але ми не з лякливих, як відомо,
І стільки ми пройшли
з побідами доріг,
Що «силачам» —
тим, у яких
Не всі, як кажуть, дома,
Дороги ті затямити б не гріх.
І ось про те, що марно сподіватись
З «позицій сили» вигоди й користі,
Я розповім вам байку,
як колись-то
Ведмідь до меду пробував добратись.

Повільно йшов Ведмідь в густі бори,
Обнюхуючи все, що пахне:
гриб старий,
Мишачий слід, тетерки пера й пух,
Малинника кущі,
колючий гострий пруг
Ожинників густих...
Та раптом чує він
Над головою
бджіл тихенький дзвін
І меду пах —
струмує,
як вино!
Він дибки став:
«Звідкіль воно?
Ага! вгорі он вулик на соснині...»
Ведмедю вилізти — один стрибок!
Та біля вулика
висить на мотузчині
Колоди доброї кусок.
У клишоногого аж слина ллється з рота:
Ось близько мед густий,
покуштувать охота!
І з ходу
Ведмідь дає колоді штовхана.
Слухняно вбік хитнулася вона,
Та повернулася —
і трісь Ведмедя з тилу!
Ведмідь на неї люто позирнув:
Стривай!
«З позицій сили»
Тебе я так, колодо,
штовхону,
Що підлетиш ти вище за сосну!
І штовхонув...
Колода вверх злетіла,
Та, з силою вернувшися назад,
В потилицю Ведмедю так вліпила,
Що наш Ведмідь і меду вже не рад.
Але не здав «позицій сили»
клишоногий
І, прагнучи до перемоги,
Колоду ту сильніше ще штурнув!

Що ж вийшло?
Голову дурну
Вона Ведмедю розтрощила!

Переклав з білоруської
І. ПУЧКО.

Іван ГАЙДАЄНКО

Ілюстрації В. ГЛИВЕНКА

Терміново завдання

В редакції спішно готувалася сторінка «Будні колгоспного села», для якої був потрібний нарис про передового агронома. Вирішили писати про Олену Краснову, і ми з Михайлом Галкою, фоторепортером нашої газети, виїхали в колгосп «Світлий шлях».

В дорозі ми обмірковували всі можливі перешкоди, які можуть порушити наші плани, як це звичайно буває, особливо, коли поспішаєш.

Більш за все нас хвилювало питання — чи застанемо ми агронома в селі. А, може бути, вона якраз у степ поїхала? Що тоді робити? Де шукати її? Тільки та обставина, що навколо панувала глибока осінь і польові роботи були давно закінчені, заспокоювала нас.

Ми промчали на машині понад сто кілометрів і десь опівдні в'їхали в невелике мальовниче село. Біля контори правління колгоспу нас зустрів рослий, молодий чоловік у військовій гімнастьорці і побілілому від сонця картузі з чорним оксамитовим околишем. Лівий порожній рукав гімнастьорки був закладений за пояс.

— Доброго дня,— привітався він.— З області? — і, поглянувши на Галку, навхрест обвішаного ремінцями фотоапаратів, уточнив: — З редакції.— Потім простягнув нам руку і відрекомендувався: — Карпенко. Начальник електростанції. Вам, певно, голова або агроном потрібні?

— Нам би товаришку Краснову! — сказав Галка.

Карпенко подивився йому в очі і перевів погляд на хату з голубими віконницями, що стояла серед молодих дерев, недалеко від контори. Потім подивився на годинник.

— Олена Василівна завжди в полі,— сказав він,— а в село повернеться — і тут справ багато: агрокурси, гуртки, засідання. Їй часом і пообідати ніколи,— додав він.

— А що зараз в степу? Осінь! — захвилювався від невдачі Галка.

— Як би не так! — посміхнувся Карпенко.— Степ круглий рік живе, і агроному діла вистачить. Уже хліб зберуть, озимі посіють, а Олена Василівна з степу тільки обідать та ночувати додому повертається. Уже кукурудзу і соняшник вилущать, буряки викопають, а вона все в полі, все придивляється, як на зяб орють, як себе озимі почувають. Агроном — їй все знати треба. Уже трактористи покинуть степ, снігова пороша над полями гуляє, а вона і тоді з степом не розлучається. То її озимі турбують, то снігу мало... А там, дивись, і весна настала — підживлення, оранка, і так цілий рік. Одним словом, клопоту — під зав'язку.

Наш співбесідник провів рукою поверх голови і знову подивився на вікна з голубими віконницями.

— Як же бути? — хвилювався Галка.— Де нам її шукати? Може, в поле поїдемо?..

— Про жайворонка чули? — спокійно продовжував Карпенко.— Жвава така пташка, весела і завжди в степу співає-заливається...

— Товаришу, ну що ви нам про жайворонка? — не стримався Галка.— Нам Краснова потрібна, терміново, розумієте? Сторінка зривається.

— Розумію. Але що поробиш! — спокійно відповів Карпенко. І ще раз поглянув на годинника, неначе він з хвилини на хвилину чекав повернення Краснової чи кудись квапився сам.

— Вам особисто її треба? — спитав наш співбесідник,— чи, може, я вам розповім про неї?..

— Тільки особисто, — категорично відповів Галка.

— На багато не розраховуйте. Вона про себе нічого вам не розповість. Дуже вона у нас скромна та сором'язлива. А я вам багато дечого розповісти можу. Ви напишете в газету, допоможете дівчині, та й не тільки їй...— Співбесідник понизив тон до шепоту.— Неприємності у неї великі,— таємниче промовив він.— Олена ще молода, недавно інститут закінчила і з того часу у нас в колгоспі працює. Дівчина розумна, справу свою любить, ну й відомою стала на всю область. Тепер її хочуть забрати від нас головою у Великі Вишеньки. Воно, здається, нічого поганого — підвищення, а от, якщо подумати, недобре виходить... Справа в тому, що любить вона одного хлопця тутешнього, електрика Федора, хороший такий хлопець. Ми з ним разом у танкових військах служили. І ось, значить, розривають їх любов на клапті — її у Великі Вишеньки, а він тут залишається. По-вашому, правильно це чи як?

Ця ситуація трохи зацікавила й Галку, але, дослухавши Карпенка, він байдуже відповів:

— Подумаєш, проблема! Хай і він їде до Великих Вишеньок.

Карпенко сердито скривив губи і протягнув:

— Е-е, які ви швидкі! Наш колгосп свого електрика ніколи не відпустить — це раз. У Великих Вишеньках Федора не знають, можуть і не прийняти — це два. А ще сімейственість можуть приписати — це три. А головне, що Федір — хлопець з характером, гордий, не хоче плестися за жінкою — це чотири. Отакі неприємності. Ось через це у них і заминка вийшла. Олена розсердилась і не розмовляє з ним. А він також витримує характер. Федір просив мене помирити їх, а я, признатися, боюсь заговорити з нею. Минулої суботи наш голова в район поїхав, а Олена Василівна на господарстві залишилась. Ну, я подумав: голови немає, давай сьогодні на годинку пізніше двигуна запущу. Годину без світла колгосп побуде, не велика біда. А на моє нещастя того вечора Олена Василівна засідання правління проводила. Викликала мене й за цю годинку цілих дві години пробирала. Вона хоч і не лається, та як скаже слово, мов батогом шмагоне.

Наш співбесідник знову подивився на годинника й знову на вікна з голубими віконницями і простяг нам руку.

— Пробачте, забалакав вас. Вам ще з Оленою Василівною поговорити треба, та й мені давно пора йти. А Олена зараз вийде. Поки ми розмовляли, вона, мабуть, вже й пообідати встигла. До побачення!

І він швидко пішов уздовж вулиці, наздоганяючи рослого хлопця в шкіряному комбінезоні з мотком дроту на плечі.

Ми з Галкою стояли приголомшені. Мене до глибини душі схвилювала зворушлива турбота цієї людини про спокійний обід агронома.

— Ловко проморочив він нам голову, — сердито пирхнув Галка.— Сорок хвилин пропало марно, а агроном поруч обідає.

Він нервово ляснув долонею по фотоапарату й рішуче попрямував до будинку Краснової. Я пішов за ним.

Коли ми вийшли на середину вулиці, нам назустріч з хвіртки вибігла стрункa дівчина в сірому лижному костюмі і в білій шерстяній хустці внакидку.

— Федя! — крикнула вона.

Хлопець в комбінезоні озирнувся, зупинився. Дівчина побігла до нього, і він зробив їй назустріч декілька кроків. Хвилину, може, дві, вони стояли і про щось говорили. До них підійшов Карпенко і показав рукою в наш бік. Дівчина посміхнулась, кивнула головою і пішла нам назустріч. Федір дивився їй услід, а Карпенко, піднявши свою праву руку, крикнув нам:

— Порядок у танкових частинах!

У них, звичайно, був порядок, а ми явно затримувались з нарисом.

м. Одеса.

perec-ua.
perec-ua.

ВІДІРВАВСЯ...

Уже вельми вчений Петро Догматюк
(Недавно він став кандидатом наук!)
Прибув у артіль, в своє рідне село,
В якій головує Пшеничний Павло.
З Пшеничним разом вони вчились колись...
А потім в житті — їх шляхи розійшлись:
Павло у труді і навчавсь, і творив,
Петро — в кабінеті цитати зубрив,
Павло сіяв хліб, а Петро все було —
Брошури строчив для таких, як Павло:
«Про користь дощу», «Чи потрібна стерня»,
«Як слід запрягати у воза коня».
(Писав, що «...коня треба ставить задком
До тої частини, що звуть передком!»).

Недавно брошури хтось висміяв ті
В дотепній і гострій газетній статті.
Якраз через ці невеселі діла
Й прибув Догматюк у колгосп до Павла:
Хай скаже відомий земляк-голова,
Чи справді наука його не жива.
Зустрілись.
І от, після потиску рук —
Розмову повів про своє Догматюк:
— Ти, певне, читав, як попало мені!..—
Павло посміхнувся: «Молотять на пні!»
— За що?! — тут учений у раж увійшов,—

Та я ж бо старих не порушив основ,
Від крапки до коми я, де тільки міг,
Утверджені правила точно беріг...
Беріг, як зіницю! (І тут кандидат
Навів без запинки десяток цитат).
Озвався Павло через деякий час:
— У тебе цитат, як полови у нас!
Людей же цікавить — відомо давно —
Найменше полова, найбільше зерно!
Зерно ж тут у тім, зрозумій до пуття,
Що ти опинився в обозі життя.
Щоб слухались ми, боронь боже, тебе,—
Застигли б на місці — ні соб, ні цабе,
Родило б нам поле точнісінько так,
Як родить, приміром, на лисині мак!
Тому-то від нас ти підтримки не жди.
— Не жди? Та на біса ж я їхав сюди?!
Навіщо я вбив на розмови півдня? —
Гукнув кандидат.— Запрягайте коня!
— Куди ж ти спішиш? — посміхнувся Павло,—
Пожив би у нас...
— Запрягайте тягло! —
Ще дужче розпікшись, гукнув кандидат.—
Я мушу сьогодні ж вернутись назад...

— Ну, як собі хочеш,— сказав голова, —
Он бачиш, під тином бідарка нова.
Коня подадуть... Запрягай собі сам.
А як це робить, ти в брошурі писав.
Схопив спересердя коня кандидат,
Підвів до бідарки і крикнув: «Наз-зад!»
І тут почалася запекла борня:
Ганяв Догматюк півгодини коня,
Ганяв круг бідарки, крутив і вертів,
Та кінь у голоблі ставать не хотів.
Учений присів, переглянув свій труд
І, врешті, з трудом натягнув він хомут.

Запріг і не встиг ще підняти батіг,—
Як кінь підстрибнув і галопом побіг,
Неначе стріла, долетів до воріт,
А там повернувся, стрибнув через пліт,
Помчав по городах...
А що ж Догматюк?
Не бійтесь, він віжок не випустив з рук!
Він, бачте, коня так премудро запріг,
Що той без бідарки із двору побіг.

Петро ПОГРЕБНЯК.

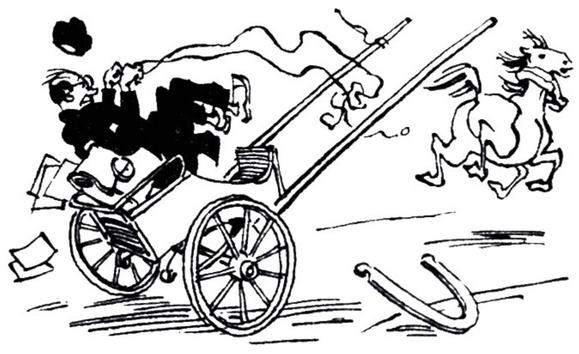

Ілюстрації В. ЛИТВИНЕНКА

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

По закінченню ремонту дороги качали

спочатку керівників-шляховиків... **потім пасажирів.**

Дзвонарі

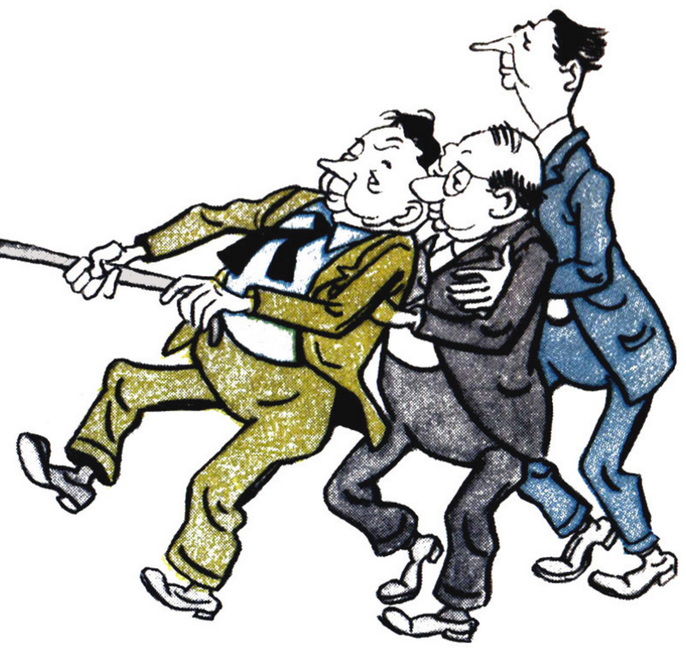

Було це не дуже давно. В шумних аудиторіях виступали дуже солідні люди, і в їхніх голосах приємно бринів метал. Та хіба тільки метал!

Про залізоскоб'яні і шовкові вироби, про великі дубові шафи і невеличкі платяні кнопки,— багато-багато про що говорили тоді керівники підприємств. Говорили про те, як і що треба зробити, щоб максимально збільшити випуск товарів народного споживання, повністю задовольнити потреби населення в цих товарах.

Керівники підприємств брали тоді на себе зобов'язання і, зійшовши з трибуни, зразу ж приступали до діла. Ділом — новими товарами на полицях магазинів — ці керівники довели, що не звикли кидатися словами на вітер.

Не всі, правда, довели.

Виступаючи з високої трибуни, директор Київського ливарно-арматурного заводу Микола Дмитрович Стрижов казав:

— Правильно і вчасно поставлено це важливе питання... Що ми, наприклад, на сьогоднішній день маємо на нашому заводі? Ми маємо всі можливості розгорнути виробництво такої необхідної у побуті речі, як пральна машина. Пральна машина економить працю і час наших жінок. Пральна машина — це така штука... Одним словом, ми зобов'язуємося найближчим часом освоїти і завалити магазини пральними машинами нашого виробництва.

Не менш патетичною була й промова директора Київського комбінату «Промбуддеталь» т. Платонова:

— Ми можемо дати населенню чудові замки і пружини для дверей. І ми їх, товариші, дамо найближчими місяцями...

Так говорив т. Платонов. З такими багатообіцяючими промовами у свій час виступав не один він.

Минув час. Став споживач шукати в магазинах того, що йому обіцяли на зборах і нарадах.

— Дайте мені пральну машину Київського ливарно-арматурного заводу,— просить споживач.

— Пральну машину? — дивуються продавці.— Ливарно-арматурного заводу? Ми її ще самі не бачили. Підіть на завод, може, там вам її покажуть.

На заводі, справді, пральну машину можна побачити. І навіть не одну, а цілих десять. Це все, що зроблено за два довгих роки, які минули з того часу, коли директор заводу т. Стрижов виступав з своєю багатообіцяючою промовою.

Добре вміє заливати директор арматурно-ливарного заводу!

☆ ☆ ☆

А що ж за ці два роки встиг дати споживачеві комбінат «Промбуддеталь»? Як виконав своє зобов'язання т. Платонов?

Сходячи з трибуни, він обіцяв «натиснути на всі пружини».

Тепер, через два роки, робітники заводу пояснюють:

— Да-а-а, з пружинами у нас діла неважні. Не проявила наша дирекція гнучкості в цьому питанні. Всю увагу скерувала на накладний замок.

А з замком вийшло ось що. Зобов'язавшись освоїти випуск цього нового виду продукції, директор на цілих півтора року замкнувся сам в собі і строчив листи у всі інстанції, слізно молячи, щоб його звільнили від цієї капосної штуки. Тепер він чекає відповіді на свої листи.

Отака гірка доля спіткала пружину та замок. Не знайшли притулку ці деталі в «Промбуддеталі».

☆ ☆ ☆

Не пощастило замкам і в артілі «Механік», яку очолює т. Каган. Ще не встигли внести ці замки у виробничий план артілі, як т. Каган почав випихати їх з плану.

— Даруйте,— заволав він,— адже ми будемо виробляти дитячі комбіновані велосипеди. Пожалійте діток — зніміть з нас замки!

Зняли. А через кілька місяців т. Каган почав потихеньку випихати і велосипеди.

— Даруйте, адже ми вироблятимемо динаміки-гучномовці. Зніміть з нас велосипеди!

І велосипеди зняли. А дитячі лопатки, совки, пральні дошки, які артіль до цього часу виробляла, самі якось із плану випали.

Залишившись при гучномовцях, т. Каган тепер вихваляється, що артіль успішно освоїла новий вид продукції: вже випустила аж тисячу штук динаміків-гучномовців при річному плані — сто тисяч.

Мало робить, зате гучно мовить!

☆ ☆ ☆

Хто не знає чудового першокласного фотоапарата з маркою «Київ»? Директор заводу, де виробляються ці апарати, колись вихвалявся:

— Якби ви знали, яку прекрасну оснастку ми виготуємо до нашого фотоапарата. Очей не відірвете від фотоекспонометра, від насадних лінз, від «фотоспалаху». Вони найближчим часом появляться в продажу.

«Найближчий час» триває уже немало часу. А експонометрів як не було, так і тепер не видно. Не появилися в продажу і бленди, і насадні лінзи. Тільки десятком «фотоспалахів» вдалося засліпити людям очі.

Спалахнув і погас...

☆ ☆ ☆

М'яко стелив голова артілі «Червоний ливарник» Федір Павлович Луценко.

— Наші армировані ліжка — це вершина ліжкового мистецтва. Ви бачили наше ліжко? Ви чули, яку оцінку дав йому товариш А.? Ви знаєте, що про нього сказав товариш Б.? Це ліжко було відзначене, як найвищий зразок виробів промислової кооперації України!

— А де ж його купити можна?

— Купити? Ніде.

І тут т. Луценко розповідає історію про фанеру, якої начебто невистачає для оздоблення ліжка, про дерев'яне серце начальника меблевого управління Укоопромради т. Углеватого, який не зважає на слізні прохання і не дає цієї фанери... Багато-багато про що він розказує. Про одне тільки він нічого сказати не може: чому тієї фанери цілком вистачає для виробництва дорогих меблів, а для красивої і дешевої продукції її бракує?

Марні надії того, хто бачив красиве армироване ліжко на виставці і захотів після цього купити його в магазині. М'яко стелять деякі керівники, та на їх ліжку не поспиш...

☆ ☆ ☆

Стелив м'якенько і директор заводу «Транссигнал» т. Фадєєв, коли обіцяв налагодити випуск побутових автотрансформаторів. Обіцяного споживачі уже два роки ждуть, а коли діждуться — невідомо.

Хвалився директор Подільського райпромкомбінату № 2 т. Хасін, що дасть населенню в 1954 році 15 тисяч сифонів для газованої води, 4 тисячі настільних електроламп з гнучкими шлангами, 1800 домашніх мороженниць, 12 тисяч кухонних терок. Хвальби — повні торби, а жодного з перелічених виробів у продаж не надійшло.

Порадував рік тому споживачів голова артілі «Металіст» т. Сидоренко, зобов'язавшись налагодити виробництво дешевих дверних дзвінків. Надзвонив він про ці дзвінки багато і... забув про них.

☆ ☆ ☆

Не мало, ой, не мало ще у нас таких дзвонарів. За словом вони у кишеню не лізуть, ні! Словами вони і туди, і сюди, а ділами — нікуди!

Г. БЕЗБОРОДЬКО.
Ю. КРУГЛЯК.

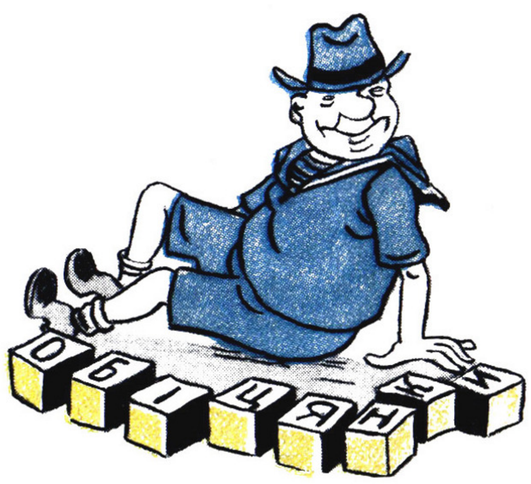

Мал. К. АГНІТА

— Дякую вам, овочами ви мене забезпечили на всю зиму.

ПІШОВ УГОРУ...

ІВАН Петрович Присяжнюк пішов угору. Ще не так давно він був головою Висоцького (на Ровенщині) сільського споживчого товариства, а тепер — керівник районного масштабу.

Висуванець — людина скромна і не любить розповідати про обставини, за яких він пішов угору. А обставини цікаві.

Займаючи посаду голови споживчого товариства, Присяжнюк злигався з розтратниками і разом з ними мав сісти на лаву підсудних. Вже його з роботи зняли, вже він почав лаштуватися в дальню дорогу, аж ось про нього згадали керівні друзі в райспоживспілці. Кивнули пальцем і шепнули на вушко:

— Присунься, козаче, близенько...

Присяжнюк присунувся. І одержав призначення — завідувати їдальнею в райцентрі. Та недовго він і тут тримався. Знову попався на гарячому, і знову його зняли. Але ж друзі знову не дали йому погоріти.

— Ще, ще, ще, присунься ще ближче!.. — покликали вони Присяжнюка і допомогли йому сісти в крісло завідуючого Висоцьким райторгвідділом.

Правда, тримається він у цьому кріслі не дуже впевнено, особливо після обходу підвідомчих буфетів і закусочних. Але якщо і не втримається, випаде з крісла,— теж не біда. Друзі підтримають!

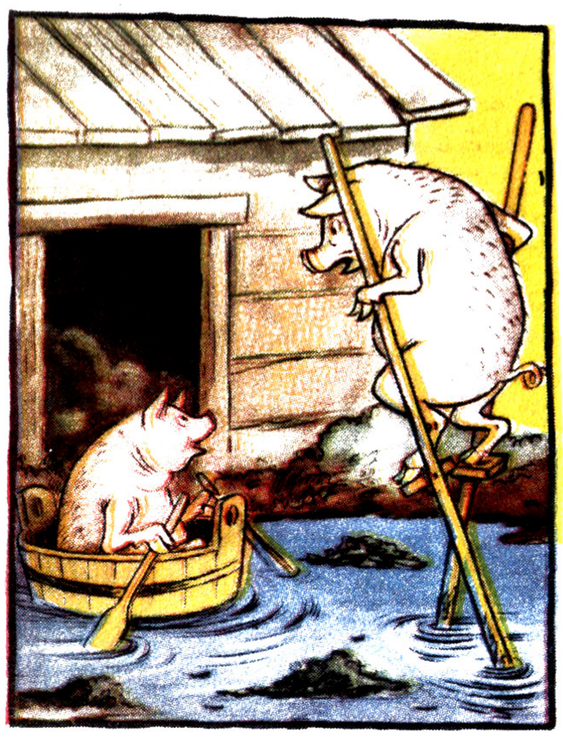

Свині не винні.

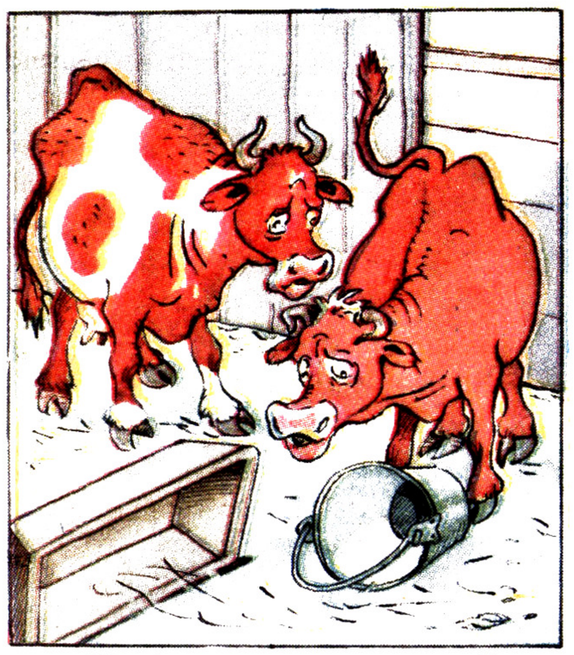

— Цілий день не напували... Тепер доведи, що ми не верблюди!..

Л. ГАЛКІН

Гнат Семенович Лежачий
Зажурився, став, як ніч,
Нудить світом, ледь не плаче...
В чому справа?
В чому річ?

Він тривожно поглядає
На замовклий телефон.
П'ятий день не викликає
Бідолашного район!

Гнат Семенович Лежачий —
Вайлуватий і ледачий,
Та солідний чоловік,
Чоловік, як кажуть, в тілі,—
В найвідсталішій артілі
Головує третій рік.

Над усе він любить скачки
На «накачку» і з «накачки».
Через день, раніш бувало,
Дзвякав-брязкав телефон:
Керівництво викликало
На «накачку» у район.

Там начальники і зави
(Так сказать, на користь справі)
Шию милили гуртом,
Щоб на шлях поставить Гната,
З місця зрушити, підняти
Й забезпечить перелом.

Спершу в Гната сохли губи,
Він трусився і дрижав,
З кабінетів з мокрим чубом,
Наче пробка, вилітав.

Та гнучка у Гната вдача.
Він почав кричати й сам:
«Хиби знаю! Зриви бачу!
Все помічу і відзначу!
Обіцяю чесно вам!»

Так і звик наш Гнат до скачки
На «накачку» і з «накачки».

Роз'їжджаючи постійно
До району і назад,
Він зажив собі спокійно,
Регулярним рейсам рад.

А тепер... Ну, що за диво?
Просто горе та біда.
Заявили на активі:
«Непотрібна ця їзда».
Заявили:
«Досить сплячки
Від «накачки» до «накачки»!»

Телефоном не тривожать...
Гнат Лежачий — сам не свій.
Керувати він не може
В ситуації такій.

Він нудьгує і зітхає,
А бездушний телефон
П'ятий день не викликає
Бідолашного в район.

Гнат доходить до гарячки,
Дням почав губити лік...

Згляньтесь, люди! Без «накачки»
Пропадає чоловік!

Переклад з російської.

ПРИЇЖДЖИЙ ІЗ ТРЕСТУ

ДО РАДГОСПУ ім. Кірова з Одеського тресту радгоспів прибув дуже високий гість — сам заступник директора тресту т. Розраєнко. Приїхав він допомагати радгоспом керувати, план обов'язкових поставок виконувати. Ощасливив радгосп своїм візитом і син заступника директора, п'ятнадцятирічний хлопчина, який завітав туди разом з батьком.

До чого ж кипучу, просто вируючу діяльність розгорнула в радгоспі компанія «Розраєнко і син»!

Перш за все гість розпорядився годувати його і сина не просто, буденно, так би мовити, а відповідно до високого чину. І головне — за спасибі.

«Трудилися» гості, як у казці: їли за п'ятьох, гуляли за сімох. Після кожної трапези наказували подавати їм карету з кучером, виїжджали на баштан і там, одягнені по-пляжному, засмаглі, як Тарзани, стрибали від кавуна до дині, від дині до кавуна. Гартуючи своє залізне здоров'я, не забував Розраєнко й про родину, яка залишалась в Одесі. Одної неділі, рано-пораненько він звелів повезти своїм домочадцям хороший подарунок.

...Коли керівні гості поїхали додому, над радгоспом наче хмара нависла, — всі там засмутилися, тяжко-важко зажурилися. Чекають тепер там та виглядають і одне одного питають:

— Коли ж то до нас знову приїде товариш Розраєнко з синочком-соколочком, з дружиною та з усією родиною?..

Що то значить — залишити по собі незабутній слід!

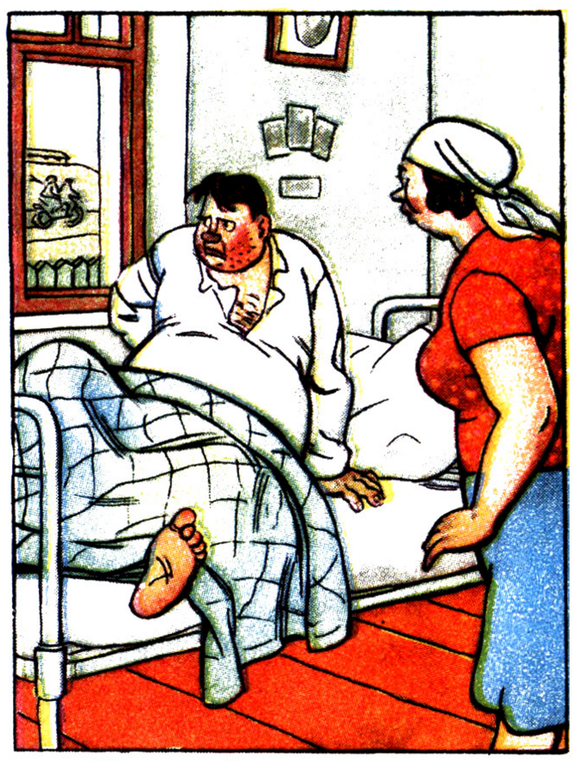

— Ну, хто їм дозволяє їздити на роботу мотоциклами? Будять ні світ, ні зоря...

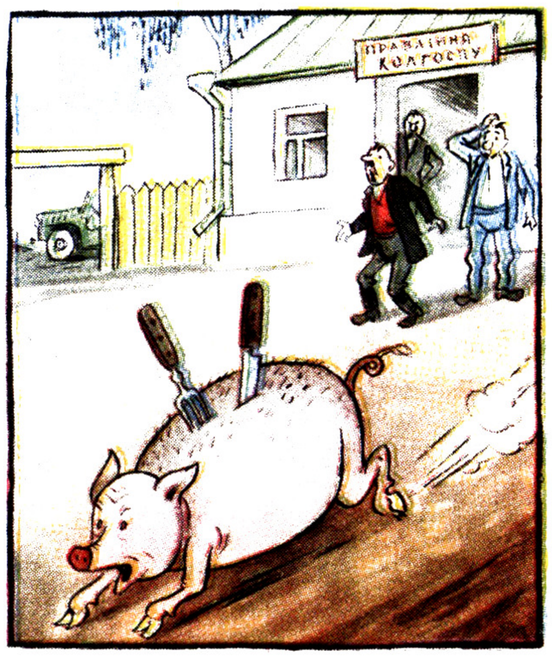

...Від ревізійної комісії.

perec-ua.
perec-ua.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

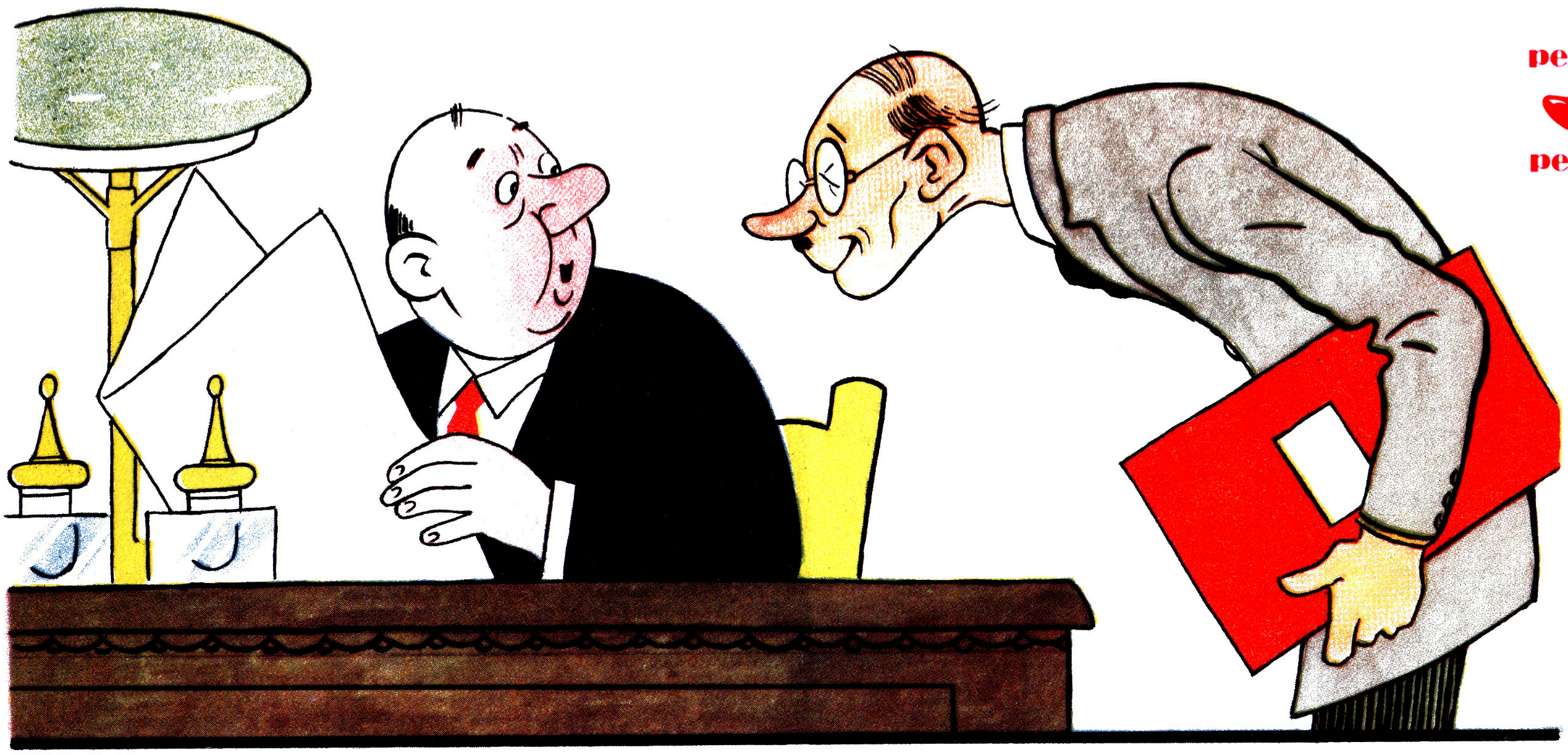

— Шановний Іване Івановичу, співробітники називають мене підлабузником.
— Не помічав.
— Невже? А я ж так старався!

МАСТІЙ НА ГАСТРОЛЯХ

Мастій належав до числа тих письменників, слава про яких сягала не далі більярдної Будинку літераторів. В далекі дні юності він написав повість «Нога в ногу». З того часу його перо більше не турбувало читача. Правда, на більярдному фронті його успіхи були далеко значнішими. Він легко давав фори видатним письменникам, тішився їх безпорадністю на більярдному полі.

— Тут думати треба,— милостиво говорив він, професійним ударом заганяючи кулю в лузу.— Це вам не повість писати.

Одначе, переставши писати, Мастій аж ніяк не перестав вважати себе письменником. Він залишився завсідником Будинку літераторів, не пропускав зборів, нарад у Спілці. До нього так звикли, як звикають до старого стільця.

Але чим же займався всі ці роки Мастій? Може бути, як сказав поет, нудьгує він в забавах світу, та ще й цурається людей? Ні, цього сказати ніяк не можна...

Якось доля закинула мене з дружиною в невеличке мальовниче містечко, розташоване на березі Південного Бугу. Була неділя, і на вулицях гуляло багато людей. На центральній площі і на всіх перехрестках круглі тумби вітрин були заклеєні строкатими афішами. З них, солодко посміхаючись, дивилось на сучасників обличчя: гладка зачіска, зморшки біля очей. Хто це?

— Кіо,— сказала дружина.

— Ні, не він. Сучасний маг знімається в чалмі.

— Дуров?

— Теж не він. Відомий дресирувальник завжди фотографується або з слоном, або з моською.

...Це був Мастій.

В афіші значилось, що Мастій, автор повісті «Нога в ногу», буде сьогодні виступати в районному клубі. Перший відділ мав багатообіцяючу назву: «Автор на трибуні» і присвячувався читанню самої повісті. Мастій обіцяв познайомити слухачів з розділами «Крик у степу», «Вороняча пісня», «Вона прийшла». Другий відділ поділявся на два підвідділи: «Думки про сучасну літературу» і «Відповіді на запитання». «Думки» також були класифіковані і мали окремі назви: «Чи є герой нашого часу?», «Моя творча лабораторія» і «Зустрічі та розмови».

Інтригуючі афіші, неначе магніт, притягли в районний клуб сотні півтори людей.

— Мене дехто з вас, напевно, не знає,— скоромовкою промовив Мастій, виходячи на сцену і поважно кланяючись.— Тому (він приклав руку до серця) я сам нагадаю про себе...

Мастій розповів декілька інтимних епізодів з свого життя, від яких слухачам стало не по собі. Потім приступив до читання повісті. Герої її, ходульні і немічні, неспокійно жили в далекому і неправдоподібному минулому і чомусь надривно вимагали іти «Нога в ногу».

Другий відділ вважався коронним. Але, оглянувши після перерви напівпорожній зал, кмітливий адміністратор терміново розпорядився попросити з фойє тих, що прийшли на танці.

— Ну, ось я знову з вами,— посміхнувся герой торжества.— Вас, безперечно, цікавлять мої думки про літературу. Що вам сказати? — Він на хвилину зупинився, немов щось пригадуючи.— В бесіді з Горьким я висловив йому свої думки. Я сказав йому: «Олексію Максимовичу, дорогий, життя іде вперед і ми повинні йти вперед». Подивився на мене уважно Горький і, затягнувшись з свого знаменитого мундштука, сказав: «Н-да, Мастій, цікаво». Це була висока оцінка... Толстому я сказав ще більш чітко...

— Олексію... — і Мастій зам'явся.

— Миколайовичу, — підказав хтось з залу.

— Да-да. Олексію,— кажу я,— Миколайовичу, життя іде вперед! А ми ж також повинні іти вперед? Між іншим, це саме я підкреслив і Фадєєву: — Життя іде вперед... А ми? І так завжди і скрізь: на закритих зборах правління Спілки письменників (куди не пускали абсолютно нікого з сторонніх осіб) і на відкритих мітингах (куди запрошували всіх) я заявляв прямо, чесно і відверто: «Життя іде вперед, товариші, і ми повинні йти вперед».

Мастій відпив трохи води із склянки і продовжував:

— Скажу вам правду, не криючись: була в мене недавно суперечка з Леоновим з цього приводу. Він письменник самобутній. Ну, і я такий же. Він впертий і я не менше. Добре, що прийшов Сурков і сказав Леонову:

— Та поступись ти перед Мастієм, він же правий...

Потім Мастій перепурхнув у письменницькі кулуари, з посмішечкою розповідаючи про інтимні подробиці з життя видатних письменників.

Зал рідшав. Згадалися слова Маяковського: «Моя міліція мене стереже». На жаль, вона мене не встерегла... Я теж попався на вудочку строкатої реклами. Виходячи, я побачив групу слухачів, які оточили безпорадного, метушливого адміністратора клубу.

— Та що ви, громадяни,— розгублено розводив він руками,— я сам перевіряв документи.

В. ПОДОЛЬСЬКИЙ.

м. Миколаїв.

Перечниця

ОЙ, ВЕРНУВСЯ ІЗ ПОХОДУ

НЕДАВНО вирішив прилучитися до культури завідуючий Затурцівським (Волинська область) райторгвідділом Роман Мартинович Дековець. Разом з групою трудящих райцентра він виїхав до обласного театру на колективний перегляд п'єси А. Волкова «Оксана».

Під час спектаклю, саме в той час, коли на сцені відбувалося весілля, Дековцю дуже закортіло прилучитися і собі до трапези. Та оскільки автор п'єси не передбачав участі глядачів у масових сценах, бажання Дековця не було здійснене.

— Поїхали до ресторану! — гукнув Дековець шоферові і своїм друзям — директорові заготконтори Затурцівської райспоживспілки Малярчуку та голові райспоживспілки Компе — зразу ж після першої дії.

За годину в ресторані «Волинь» лунала пісенька:

Ти не ухни, кума,
Ти не ехни, кума,
Я не з кухні, кума,
Я із технікума!

То, добре хильнувши оковитої, Дековець виспівував частушки.

Коли закінчилася п'єса і учасники культпоходу пішли до ресторану шукати автомашину, Дековець уже так був «насичений» культурою, що з ним довго довелося вовтузитися, щоб посадити в автомашину. Як тільки виїхали за місто, Дековця зразу ж взяв великий жаль за тим, що залишилося на столах.

— Стій! — гукнув він на шофера.— Геть усі звідси! Машина у моєму розпорядженні!

От до чого часом доводять культпоходи людей, далеких від культури!

БЛИСНУЛО...

ЗАДУМАЛИ три колгоспи Бобринецького району на Кіровоградщині спільно гідроелектростанцію будувати. Артілі не пошкодували грошей на електрифікацію, а «Облсільелектро» — каменю та глини на греблю.

Настала урочиста година... Міцно тиснули колгоспники руки будівельникам, вітали будівельники колгоспників. Блиснула, засяяла електрика над річкою Інгулом...

Та ото тільки й бачили колгоспники світла... Поїхали будівельники — почала розсовуватися гребля, згодом зупинилася електростанція. Дійшло до того, що й стовпи високовольтної лінії похилилися...

Минуло чотири роки. Часто згадують колгоспники про урочисте відкриття станції, коли в одному спалаху світла згоріла, завдяки роботягам з Кіровоградської контори «Сільелектро», велика сума їхніх трудових грошей.

І дивуються, що досі електробракоробів не покарано за таку «блискучу» роботу...

ХИТРИЙ МЛИН

У СЕЛІ Володарському, Сталінської області, є млин — з двигуном і жорнами, як це й мусить бути. Тільки жорна в тому млині не крутяться, давно поламалися. Замість них крутиться директор млина М. І. Кащенко. Він зі своїми підлеглими приймає від колгоспників зерно, возить його молоти до сусіднього району (Першотравневого) і одержує за таке мірошникування гроші.

Скільки му́ки набираються люди, доки діждуться муки́ від цих мірошників!

Різні бувають млини, всякі бувають у них двигуни. Але такого млина, як у Володарському, треба пошукати. Меле він без пари й без вітру, зате дуже хитро: не треба його ні доглядати, ні ремонтувати.

Дивляться керівники Володарського району на своє хитромудре підприємство і радіють, що їхній млин — на всю округу — один. Їм навіть подумати страшно, що було б, якби і в сусідніх районах теж мололи так хитро і питлювали так спритно...

Вінегрет з перцем

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— Ну, чого ти йдеш до клубу?
— Люблю самотність.

Мал. К. АГНІТА

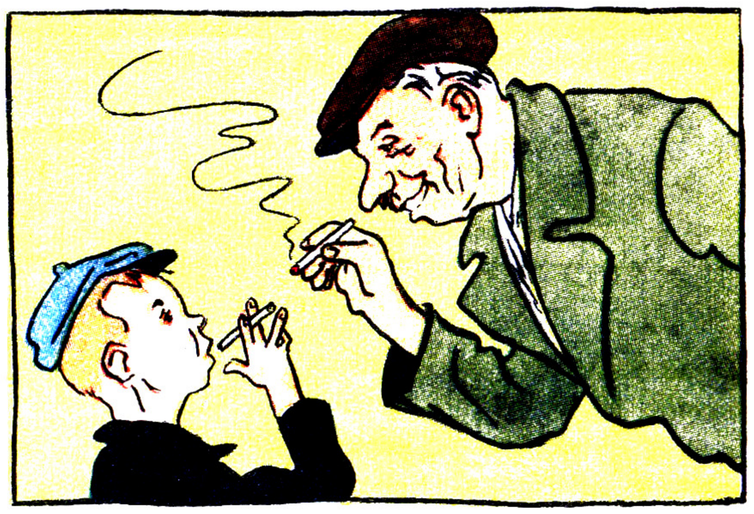

— Дядьку, дайте припалити.
— І тобі не соромно просити! Справжній курець повинен свої сірники мати.

Мал. Ю. ФЕДОРОВА

— З милим рай у центрі, тільки не в райцентрі!..

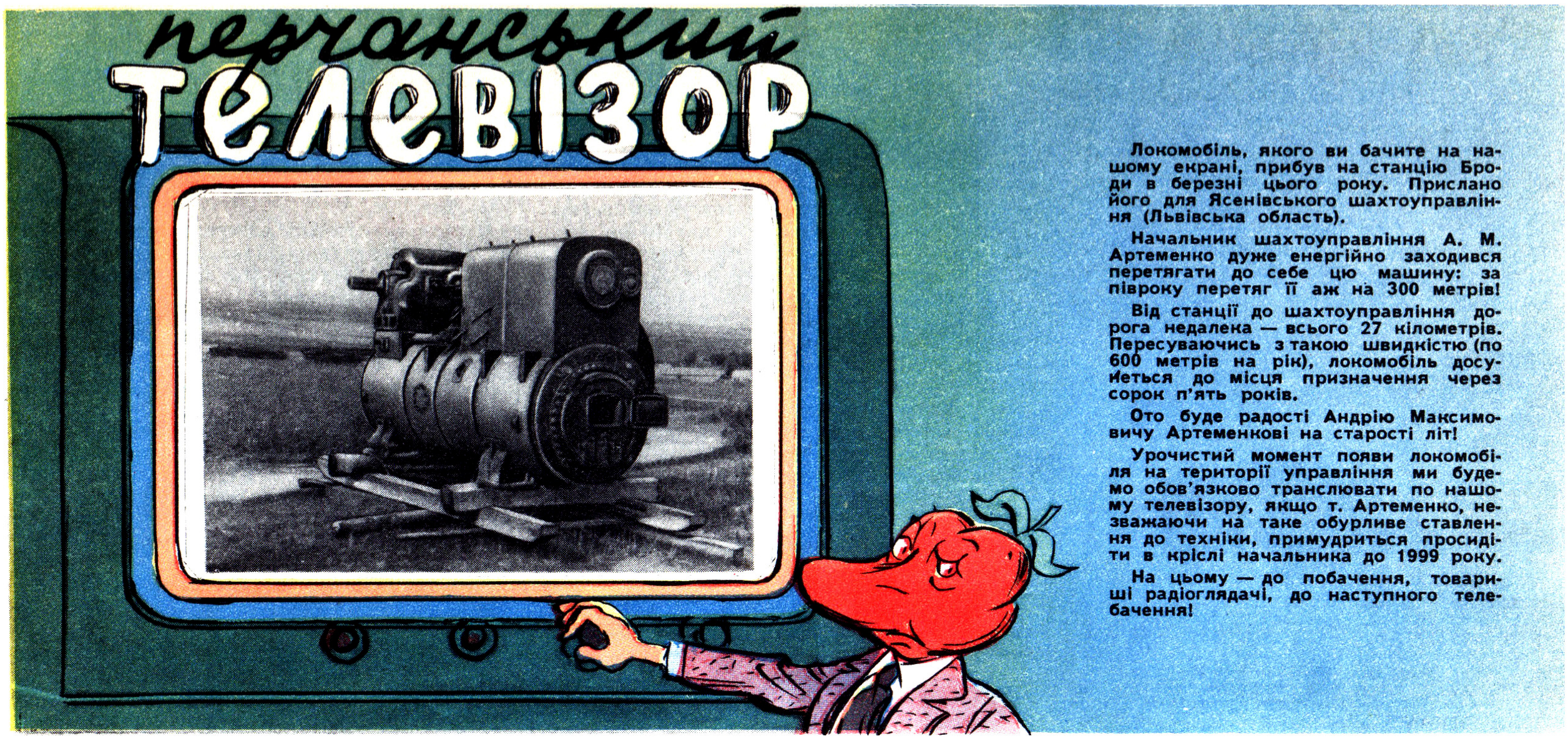

Локомобіль, якого ви бачите на нашому екрані, прибув на станцію Броди в березні цього року. Прислано його для Ясенівського шахтоуправління (Львівська область).

Начальник шахтоуправління А. М. Артеменко дуже енергійно заходився перетягати до себе цю машину: за півроку перетяг її аж на 300 метрів!

Від станції до шахтоуправління дорога недалека — всього 27 кілометрів. Пересуваючись з такою швидкістю (по 600 метрів на рік), локомобіль досуиеться до місця призначення через сорок п'ять років.

Ото буде радості Андрію Максимовичу Артеменкові на старості літ!

Урочистий момент появи локомобіля на території управління ми будемо обов'язково транслювати по нашому телевізору, якщо т. Артеменко, незважаючи на таке обурливе ставлення до техніки, примудриться просидіти в кріслі начальника до 1999 року.

На цьому — до побачення, товариші радіоглядачі, до наступного телебачення!

РОЗЩЕПЛЕННЯ ЯЗИКА

Його звуть — Джон Макітра. До речі, він дуже пишається своїм демократичним прізвищем: в Нью-Йорку воно вимовляється, як Маккарті. За фахом він... одним словом, він їсть хліб з ефіру.

Свого часу батьки Макітри (напевно, люди чесні) говорили: «Бреше, як пес на вітер». Або — «Собака бреше, вітер носить».

Джон Макітра бреше на ефір, брехню його носять радіохвилі. Він диктор «Голосу Америки». Продає за тридцять доларів свій голос і українську мову батьків...

Власне, він тільки перебріхує своїм, точніше — не своїм, голосом чужу криводушну писанину.

Одного разу з Джоном Макітрою сталася неймовірна пригода. Про неї ми й хочемо розповісти читачам.

Почалося з дрібниць. Макітра купив собі нового бумажника. Він був з добрячої тисненої шкіри і мав респектабельний вигляд — здимався і бундючився, наче жаба навесні. Як цього досягала фірма, що вона робила із псиною шкірою,— це, зрештою, був її секрет.

Джон Макітра вклав до нового гамана зелені новенькі папірці свого тижневого забрехху, потім став милуватися художнім тисненням.

Малюнок був символічний. Навколо молодого оленя, як червінцями усіяного золотими круглими плямами, обвивався удав, у вигляді американського грошового знака; той полоз розчепірив над оленем велику хижу пащу, готовий проковтнути здобич...

Удав символізував американського долара, плямистий олень, очевидно,— всю іншу валюту світу.

До наступної радіопередачі Джон Макітра мав досить вільного часу, тому лежав на канапі, принюхувався до духу нової шкіри і з насолодою милувався мистецьким малюнком на ній. Одне слово, Джон Макітра перебував у доброму гуморі. Ще б пак,— живе він у країні, де неправдою можна не тільки світ перейти, але й нажити чималий капітал. І ніхто його за брехню не візьме за комір...

Хрустять новенькі долари, солодко пахне свіжодублена собача шкіра, жадібно ошкірився удавоподібний доларовий символ...

. . . . . .

...І ось уже Макітра на своєму робочому місці біля брехофона. На столі перед ним — рукопис Адольфа Макогоненка про атомну проблему. Це щось подібне до памфлета. Диктор вже його добряче простудіював. На американський зразок підзаголовок стисло розкриває зміст твору: «Сатанинські підступи комуністів-матеріалістів, совєтських імперіалістів з розщепленням атомного ядра».

Макітра знає, що його вельмишановний колега Макогоненко на атомних проблемах розуміється, як баран на медикаментах, однак талант його цінить високо. В Адольфа Макогоненка не перо, а роздвоєне жало. Він дуже любить слова з шиплячими і з свистячими звуками. Це — щодо літературної форми. Щождо змісту — перо його подібне до гострого списа або навіть до лома. Немає на світі таких фактів, яких би він не перекрутив, нема таких законів логіки, яких би він не згвалтував... У даному разі Адольф Макогоненко на замовлення американського боса мав переконати українських слухачів у тому, що радянські пропозиції про заборону атомної зброї розв'язують руки агресорові і прискорюють атомну війну...

У радіостудії на сигнальному щиті спалахнула зелена лампочка,— диктор Джон Макітра повинен починати своє радіосичання. З цього моменту, власне, і почалися неймовірні явища в ефірі. Тільки що Джон Макітра розкрив рота, раптом з мікрофона почувся голос:

— Увага! Говорить країна, яка володіє таємницею розщеплення на відстані брехливих язиків. Що? Не сподівалися, Джон Макітра?

Диктор смикнув себе за чуприну, затрусився, наче лист на осиці, сотворив молитву: «Да воскресне бог і розщепляться вразі його!»

З мікрофона знову почулося:

— Що, містере Макітра, язика свого проковтнули?! І не подавилися?..

Коротка пауза.

— Так-от, пане добродію,— загреміло з мікрофона,— мусимо попередити вас. Віднині на кожне слово брехні, що злітатиме з ваших уст, ми будемо посилати у вашу запроданську базікалку... як би тут науково висловитися — будемо посилати розщеплений атом, аж поки брехливий язик ваш не розщепиться надвоє, як у гадюки... Щоб ви, пане добродію, навчилися сичати по-справжньому, щоб у своїй професії вдосконалились... А тепер починайте, містере Джон Макітра!

Диктор став перед мікрофоном, наче кріль перед удавом. Начальство сигналізувало своє невдоволення, сердилось; нарешті, сигнальна лампа донесла блискавку начальницького гніву.

Диктор насилу розціпив зуби. Прочитав заголовок і підзаголовок. Однак, ніякого пошкодження на язиці не відчув. Навіть рукою його помацав,— ні, не роздвоюється... «Нісенітниця! — зрадів Макітра.— Сон рябої кобили! Приверзеться ж отаке! Треба буде поменше вникати в оту атомну маячню Макогоненка! Відкалатав і з дзвініці геть!»

Але з мікрофона загримів демонічний регіт.

— Продовжуйте, пане Макітра! Ваші слова сохнуть на пні, конають на змертвілих губах ваших. Більше жовчі і піни! Даремно хліб хазяйський їсте... Гавкайте!

Джон Макітра переборов жах і справді гавкнув.

В ту ж мить у його язик наче бджола шпигонула пекучим жалом. Від люті Джон Макітра вигарчав ще рядок... У язик його немовби упилося три оси відразу... Джон Макітра заревів бугаєм і в розпалі одним духом випалив півсторінки тексту, але в рот йому влетіло ціле кубло джмелів і шершнів.

Язик його геть опух. Вже Макітрі не поворухнути ним. Лежить язик в роті, наче макогін, ломить щелепи, душить...

Ось-ось подавиться диктор своїм язиком брехливим, як Мазепа галушкою, ось він хрипить уже...

...І раптом Джон Макітра прокидається. Весь у холодному поті лежить на канапі і... справді задихається.

Що ж виявилось? Уві сні Джон Макітра наполовину запхнув собі в рота свого нового бумажника, немов збирався його проковтнути. Як і для чого — нікому невідомо.

Отака-то пригода, дивна та чудна, трапилася нещодавно з Макітрою — диктором «Голосу Америки».

Іван ВОЛОШИН.

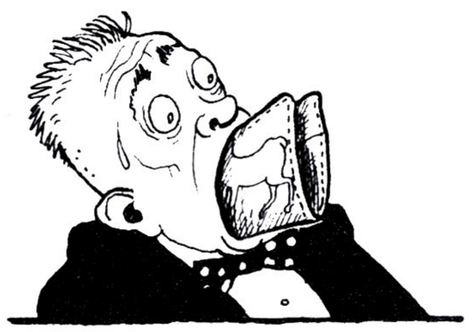

БАЙКА БЕЗ МОРАЛІ

В купе
Залізницею Н-ського штату
Їхали якось бандит і сенатор.
Удвох — віч на віч.
А за вікнами ніч.
На ранок — жахлива пригода розкрита:
Сенатор убив, обікравши, бандита.
Та суд не відбувся... Цю справу зам'ято!
Бо дружать давно вже
суддя і сенатор:
Колись,
Ще в дитинстві, у пам'ятну пору
Ці друзі удвох обікрали контору.

В. ЗАБІЛИШИНСЬКИЙ
Переклад з російської.

ЯНКІ В ПАРИЖІ

Коли американський бізнесмен хазяїном гуляє по маршаллізованих країнах, він завжди має при собі всіляку довідкову літературу, видану в Америці для задоволення його смаків і запитів.

Ось, наприклад, довідник-путівник «Франція, 1953 рік», виданий видавництвом «Девід Маккей К°». Ніхто не буде заперечувати, що Франція — дуже цікава країна. Але в довіднику вона змальовується в явно спотвореному вигляді. Його скоріше можна було б назвати «Довідником для обжер і любителів нічних пригод». Американському туристові пропонуються на вибір десятки нічних клубів, вказуються їх адреси. У розділі «Сидіть, базікайте, дивіться, випивайте» наведено адреси всіх паризьких ресторанів. Упорядники путівника радять:

«Якщо ви проголодались або хочете ще раз випити після того, як залишили останнє місце розваги, і перед тим, як повернутися додому, то до ваших послуг велика кількість пікантних місць».

І знову — список відповідних закладів.

Далі в довіднику викладається низка расистських думок про «перевагу» американців над європейцями:

«Американці беруть бика за роги і дивують аналітичні уми європейців, доводячи, що й самі проблеми, й рішення їх занадто прості».

«Англійці не розуміють завдань, які стоять перед ними, і тому при їх розв'язанні роблять багато помилок, а що стосується французів, то вони знають, чого бажають, але нездатні нічого здійснити»...

Так, французи знають, чого бажають! Вони бажають, перш за все, позбутися американців. «Американці, геть в Америку!» — ці слова мандрівник-янкі може прочитати і почути по всій Франції.

Але про це жодного слова не сказано в довіднику.

Тед ТІНСЛІ

ДИВОВИЖНА МАШИНА

Найсерйознішою небезпекою, з якою будь-коли зустрічався американський уряд, з'явилась пропозиція сенатора Маккарті. Він запропонував встановити в Білому домі і Капітолії машинку, яка безпомилково реагує на брехню.

Встановлення цієї машинки має метою тримати під контролем всіх політичних діячів США радіусом на 1000 миль від Вашінгтона.

Машинка побудована на тому принципі, що всі люди нервові, і їх кров'яний тиск збільшується, коли вони брешуть. Як тільки машинка вчує брехню, вона в той же час видзвонює: «Бонг!».

Коли припустити, що цю машинку справді можна використати, уявіть собі, який переполох підніметься в Білому домі і Капітолії?

Першим на перевірку підходить глава уряду.

Питання. Яка основна мета вашого уряду?

Відповідь. Моя основна мета забезпечити світові мир.

— Бонг!

Далі перевіряється Даллес.

Питання. Яка була мета інтервенції в Кореї?

Даллес. Інтервенція в Кореї захищала свободу і демократію.

— Бонг!

Потім до машинки підходить найстаріший політичний діяч Барух.

Питання. В чому полягає план Баруха відносно атомної енергії?

Барух. Він запропонований для того, щоб уникнути небезпеки атомної війни і розповсюдити інформацію про атомну енергію.

— Бонг!..— Далі підходить Чарльз Вільсон.

Питання. Що ви повинні були зробити для того, щоб ввійти в уряд?

Відповідь. Я повинен був зазнати величезних особистих фінансових збитків.

— Бонг!

Раптом трапляється непередбачене. Перевірці піддається сенатор Маккарті.

Питання. Сенатор, яка мета запропонованих вами розслідувань?

Відповідь. У мене лише одна мета: забезпечити свободу американського народу.

Машина не реагує.

Питання. Сенатор, яке ваше найбільше бажання?

Відповідь. Моїм найбільшим бажанням є забезпечення процвітання американського робітничого класу.

Машина, як і раніше, не реагує. Може, вона зіпсувалась?

Питання. Пробачте, сенатор. Скажіть, котра година?

Сенатор дивиться на свого годинника.

Відповідь. Зараз пів на четверту.

— Бонг! Бонг! Бонг!

Машина починає працювати. Її важко зупинити...

Чому ж машина мовчала? Чому вона відгукнулась лише тоді, коли сенатор дав правильну відповідь?

Розгадка досить проста. Маккарті став неврастеніком і його кров'яний тиск збільшується тільки тоді, коли він говорить правду.

Те ж саме можна сказати про всіх інших в Капітолії. Ось чому від такої машини не буде ніякої користі.

Переклад з англійської.

НОВА ІЛЮСТРАЦІЯ ДО «РОБІНЗОНА КРУЗО»

Мал. Л. КАПЛАНА

Робінзон. — Сліди людоїда...

Пошта перця

Київська футбольна команда «Динамо» завоювала кубок СРСР з футбола.

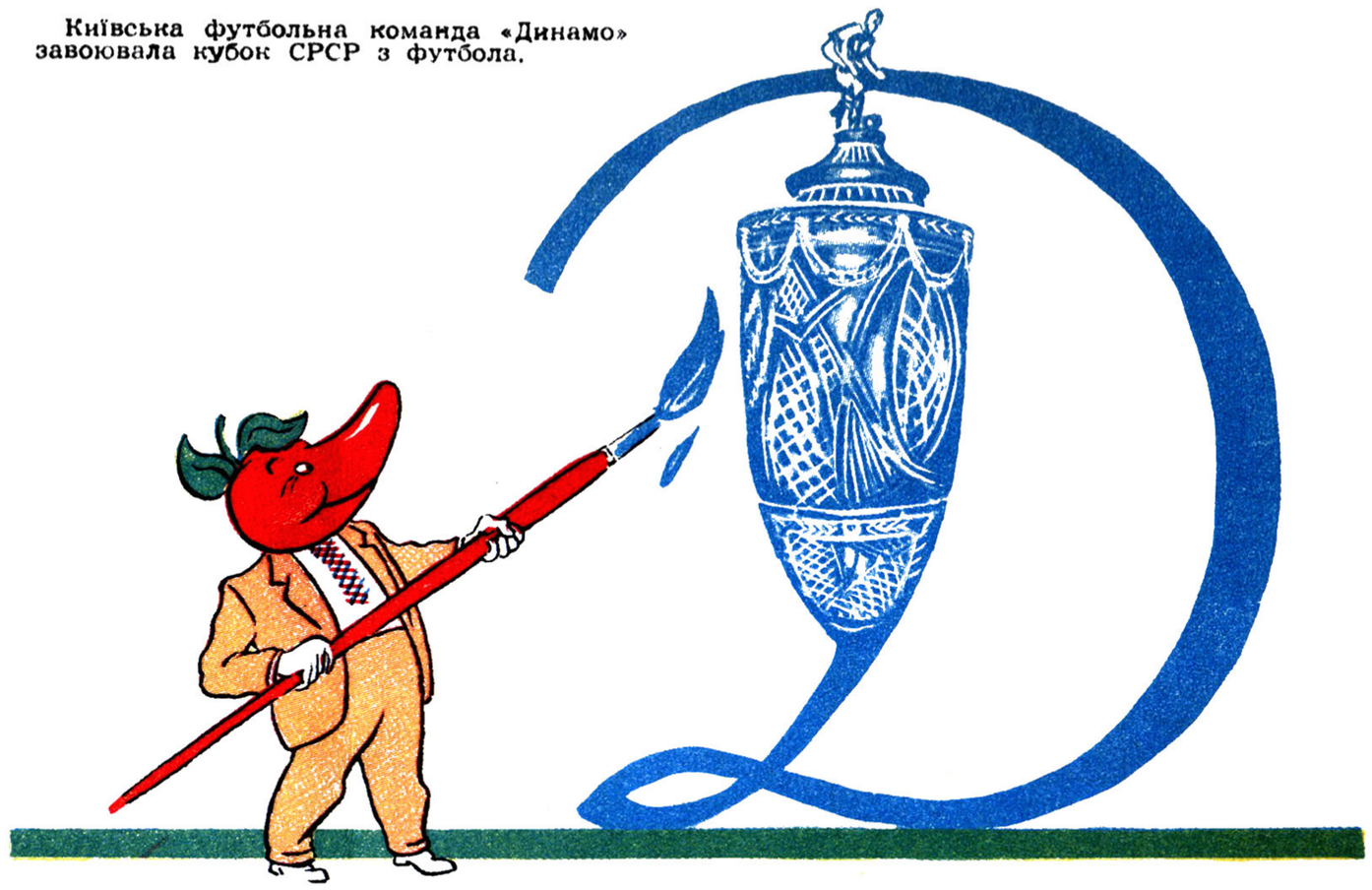

Привітальна поправка Перця до емблеми Київського «Динамо».

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Іловайська дільниця «Дорбудмонтажтресту» (начальник т. Малов) збудувала на станції Мушкетове житловий будинок для залізничників. Раділи люди, переселяючись в нові квартири. Та недарма сказано: «Поживемо — побачимо». Пожили залізничники в новому домі і побачили, що двері поперекошувались, віконні рами порозсихалися, підлоги потріскалися...

Скаржилися новосели на бракоробів начальникові Ясинуватської дистанції будівель і споруд т. Волошину, який приймав будинок від дільниці, писали в газету «Залізничник Донбасу». Газета гостро й справедливо покритикувала бракоробів і начальника дистанції.

Але нічого не допомогло. Як видно, т. Волошин вважає, що його дистанція — це така високенна інстанція, що до неї ні на возі, ні на паровозі не під'їдеш...

Чи не здається тобі, Перче, що при такому ставленні до скарг трудящих цей начальник може швидко з колії злетіти?

Машиністи: П. ФЕДОРОВСЬКИЙ, І. КУЙДА, І. КОНДРАТЕНКО.

Сталінська область.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Можеш жалкувати, що досі не бачив нового сільмагу в Кузьмині. Коли підходиш до сільмагу, в око впадає привабливий вигляд будівлі. А коли заходиш у приміщення, то в око впадає штукатурка. Протерши очі, бачиш, що штукатурка валиться з мокрої стелі. Стеля мокра тому, що протікає дах, а дах протікає тому, що бракороби з будівельного управління Хмельницької облспоживспілки крили його так: стук-грюк, аби з рук.

З таким же старанням це управління будує у нашому райцентрі чайну. Дехто пророкує, що чай тут буде литися прямо із стелі.

Л. МІЛЕРМАН.

Красилівський район, Хмельницької області.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Тобі близько до Міністерства промисловості продовольчих товарів. Розшукай там, будь ласка, начальника «Головпродбуду» т. Смирнова і передай йому красну подяку від працівників Путивльського консервного заводу. Дуже він нам допоміг. Дуже прискорив строк пуску нового сушильного цеху.

Дізнавшись, що для завершення будівництва сушильного цеху невистачає покрівлі, т. Смирнов наказав негайно вислати до нього в Київ три вантажних автомашини. Ми вислали. Начальник «Головпродбуду» протримав машини три дні і, нарешті, вернув у Путивль, завантаживши їх... непотрібними нам тачками.

Розпитай, Перче, у т. Смирнова, як саме цими тачками покривати дах сушилки? Заодно

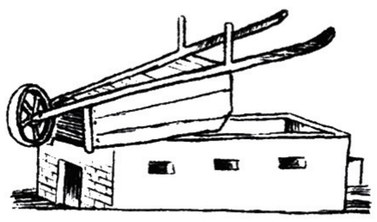

порадь, щоб він більше не сушив собі голову думками про те, чим ще нам допомогти.

І на тому — спасибі.

В. ПАРХОМЕНКО, директор консервного заводу.

Сумська область.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Чотири роки тому відбулася у нас радісна подія. Уклали ми з Херсонським обласним будівельним трестом договір на будівництво майстерні МТС. Підписавши договір, передали будівельній дільниці № 2 камінь, цемент, ліс, цеглу, толь, цвяхи: будуйте, тільки скоріше. І справді, будівельники дуже швидко ухопили наші матеріали та й почали з них будувати що завгодно, тільки не майстерню.

Справедливості ради, треба перелічити визначних будівельників, які не приклали рук до будівництва майстерні. Спочатку будівельною дільницею керував Павлов. Його замінив Пустовіт, який поступився місцем Костенкові. Мінялися начальники будівельної дільниці, та не мінялися ні темпи, ні якість будівництва. За чотири роки виведено стіни майстерні, які вже похилилися.

А от керуючий Херсонським облбудтрестом т. Литвишко щиро прикладає руки... до паперу. Він усе пише. Все наказує та зобов'язує, а діла як не було, так і нема.

Приклади, Перче, ще й ти до будівництва свою руку. Може, після твого втручання ми зможемо ремонтувати трактори в новій майстерні.

Г. РУДЕНКО, директор ордена Трудового Червоного Прапора МТС імені Сталіна.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Хороша пекарня в Маневичах, лише торік збудована. Та хліб з неї чомусь завжди виходить то невипечений, то недопечений. Набридло вже споживачам коники з печеного тіста ліпити, страшенно допекли їм пекарі-бракороби своїми вимученими з хорошої муки виробами. Написали споживачі листа до обласної газети «Радянська Волинь» і через деякий час прочитали на її сторінках таке:

«Як повідомив начальник облхарчопрому т. Корчев, директору Маневицького харчокомбінату т. Борисюку і технічному керівнику т. Божедаю поставлено на вид...»

Прочитали газету директор комбінату і техкерівник — і ще сильніше почали допікати

споживачам. Від згаданого в газеті «виду» їм, як видно, немає стиду!

Бракороби уперто продовжують викидати коники, а начальник облхарчопрому мовчить, наче маневицького гливтяка проковтнув. Дуже незавидні «види» у нього виходять, Перче!

В. МОЛОДИК.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ У фейлетоні «Уповсобізаг» (Перець № 11) розповідалося про те, що заступник уповмінзагу по Тилігуло-Березанському району (на Миколаївщині) Одинокий купив у колгоспі ім. Молотова кабана по занижених цінах, а потім продав його на базарі по спекулятивних цінах.

Бюро Тилігуло-Березанського РК КП України виключило Одинокого з партії. Поставлено питання про зняття його з роботи.

★ Завідуючий зливним пунктом у селі Стара Марківка (Печеніжинський район на Станіславщині) Копильців А. Г. систематично занижував процент жирності молока. Про це писалося в 16 номері Перця.

Як повідомив керуючий Печеніжинською райзаготконторою, Копильцова з роботи знято.

★ До редакції надійшов лист, в якому писалося про незаконні дії голови колгоспу «Червоний партизан» Кабакова.

На прохання редакції Жмеринський РК КП України (Вінницька область) перевірив цю скаргу і повідомив, що факти ствердилися.

За порушення Статуту сільськогосподарської артілі, відсутність обліку зерна, розбазарювання колгоспного майна Кабакова виключено з членів КПРС і притягнуто до кримінальної відповідальності.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 21 (296) (на украинском языке). Підписано до друку 2.XI. 1954 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк., 2,05 друк. арк.

БФ 06367. Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 4749. Тираж 125.000 прим.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

У МАЙСТЕРНІ УОЛЛ-СТРІТУ

Мал. БЕ-ША

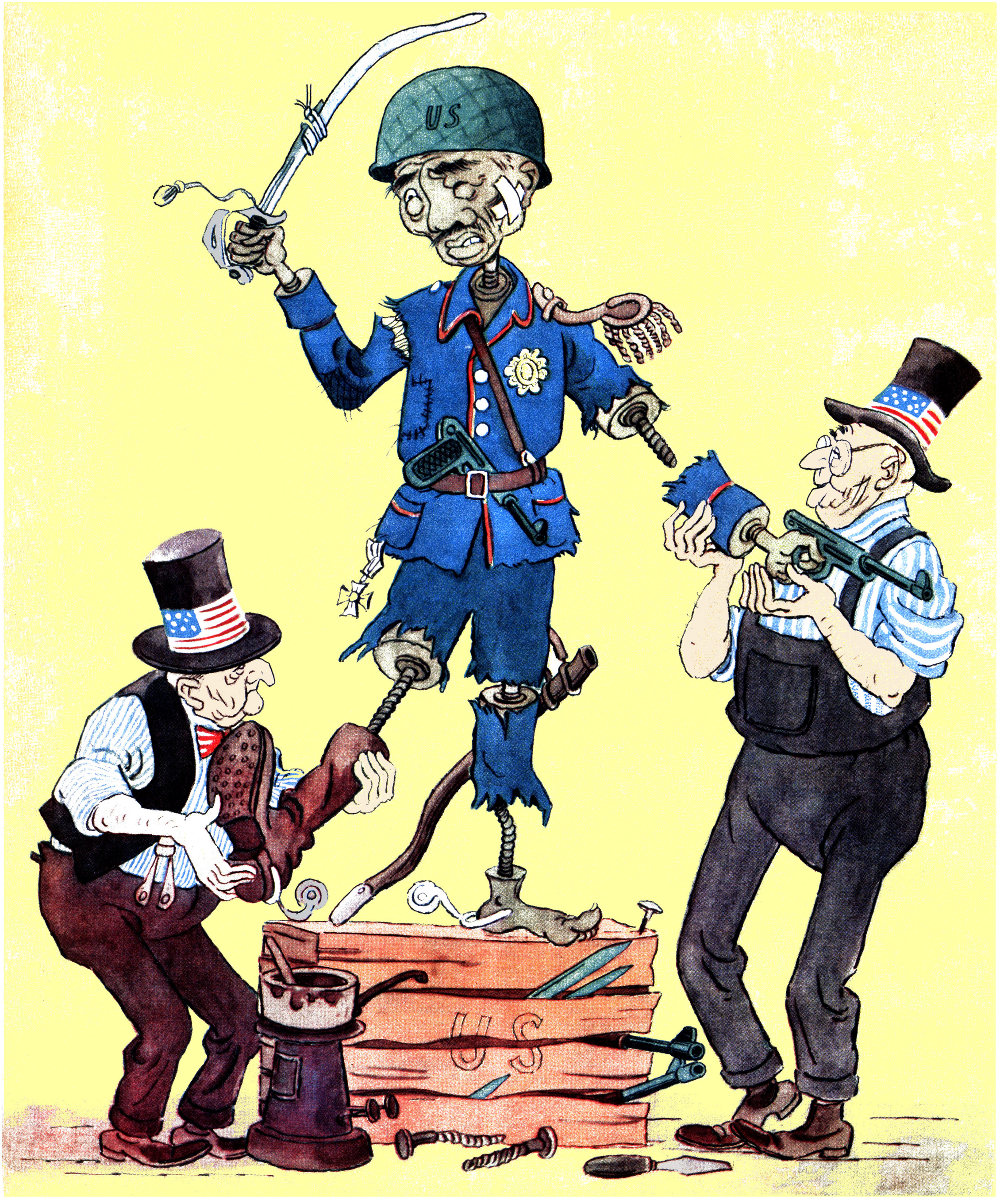

Чан Кай-ші в похід збирається...